

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΔΡΙΘ 44

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ Δ. ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἀριθ. } Πρωτ. 4141
Διεκλ. 5036

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῶν Νέων Χωρῶν.

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει, ὅτι ἐνδεχόμενον ἐνιοι τῶν Σεβασμιωτάτων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων χωρῶν, τῶν ἄρτι διοικητικῶς ὑπαχθέντων Αὐτῇ, ν' ἀγνοῶσι τὰς λεπτομερείας τῶν νόμων τῶν διεπόντων τὰ κατ' αὐτὴν καὶ ἐπιθυμοῦσα, ὥπως διευκολύνῃ αὐτοὺς, ἐγὼ ν' ἀπολύσῃ τὴν παροῦσαν ἐγκύκλιον, διαγράφουσαν τὰ κεφαλαιωδέστερα καὶ συχνότερα ἐν τῇ πράξει τῶν καθηκόντων τῶν Μητροπολιτῶν καὶ δὴ τὰ κανονίζοντα τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ὡς καὶ πρὸς τὴν σχετικὴν Πράξιν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀπόφασιν τῆς Δ. Ι. Συνόδου. Κατὰ ταῦτα:

1) Οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Νέων χωρῶν διοικητικῶς ὑπάγονται τῇ Δ. Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτινι οἱ ἐν τῇ μέλλοντι ἐκλεγόμενοι ἀνακοινοῦνται τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐγκαθιδρυσιν, ὑποβάλλοντες ἅμα τῷ Οἴκῳ. Πατριάρχῃ δι' Αὐτῆς Γράμμα τῆς ἐγκαθιδρύσεως αὐτῶν. Πάντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Νέων χωρῶν ἐπικοινωνοῦσι πρὸς τὸν Οἶκον. Πατριάρχῃ μόνον διὰ τῆς Δ. Ι. Συνόδου, μνημονεύουσι δὲ τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου («Ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν... καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας»). Ἐν δὲ ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι καὶ κατὰ τὰς συνιερουργίας τηροῦσι τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης.

2) Ἐκτελοῦσι τὰς ἀποφάσεις, διαταγὰς καὶ οδηγίας τῆς Ι. Συνόδου καὶ εἰσιν ὑπόλογοι ἐνώπιον τῆς Ι. Συνόδου διὰ πᾶσαν παράβασιν ἢ ἀμέλειαν περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν καθήκοντα (ἄρθρ. 27 τοῦ Καταστ. Νόμου τῆς 17 Δ)βρίου 1923).

3) Ὑποβάλλουσιν εἰς διπλοῦν κατὰ Σεπτέμβριον μῆνα τῇ Ι. Συνόδῳ ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ ποιμαντορικὰ αὐτῶν καθήκοντα (ἄρθρ. 27 § 6 Καταστ.), ἧς ἐκθέσεως τὸ ἕτερον κείμενον δια-

βιβάζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ι. Συνόδου τῷ Οἴκου-μενικῷ Πατριάρχῃ.

4) Ζητοῦσιν ἐγκαίρως διὰ χαρτοσημασμένης αἰτήσεως ἄδειαν ἀπουσίας, ὀρίζοντες τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ζητεῖται ἡ ἄδεια, ἵνα τύχῃ τῆς νομίμου ἐγκρίσεως (ἄρθρ. 32. Βλ.π. καὶ ἄρθρ. 8 Ν. Δ. 1925). Τὸ σύνολον τῆς ἀπουσίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ κατ' ἔτος τὸν μῆνα. Διὰ τὴν πέραν τοῦ μηνὸς ἄδειαν ἀπουσίας διὰ λόγους ὑγείας ἢ δι' ἄλλην ἐπείγουσαν ἀνάγκην δέον νὰ τηρῶνται αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζόμεναι διατυπώσεις.

5) Ὑποβάλλουσιν τῇ Ι. Συνόδῳ ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως πᾶσαν ἀναφορὰν κληρικοῦ, ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν Ι. Σύνοδον διὰ τυχόν παράπονον αὐτοῦ (ἄρθρ. 14).

6) Ἀναφέρονται εἰς Αὐτὴν κατὰ τὰς περιπτώσεις, ἃς ὀρίζει ὁ περὶ ἐνοριῶν καὶ ἐνοριακοῦ κλήρου νόμος.

7) Ἀνακοινοῦνται τῇ Ι. Συνόδῳ πάντα ἐνεργούμενον διορισμὸν ἢ ἀπόλυσιν τοῦ παρ' αὐτοῖς Πρωτοσυγκέλλου, Γραμματέως, Γραφέως ἢ κλητῆρος (ἄρθρ. 37).

8) Ὑποβάλλουσιν ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου ἐρκυμοσίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων (ἄρθρ. 38).

9) Ἀνακοινοῦνται τῇ Ι. Συνόδῳ πάντα διορισμὸν ἢ παῦσιν τῶν μελῶν τῶν παρ' αὐτοῖς ἐκκλησιᾶς. Δικαστηρίων (ἄρθρ. 44).

10) Ὑποβάλλουσιν τὸν φάκελλον τῆς δικαγραφίας πάσης δικαστικῆς κατὰ κληρικοῦ ὑποθέσεως, δι' ἣν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ παρ' αὐτοῖς ἐκκλησιᾶς. Δικαστηρίου ἢ ἐπιβλητέα ποινὴ εἶναι ἀργία ἢ σωματ. περιορισμὸς μείζων τῶν τριῶν ἐτῶν ἢ καθαίρεσις, ὡς καὶ ἀντίγραφον τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ τοῦ ἐκκλησιᾶς. Δικαστηρίου περὶ τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν (ἄρθρ. Καταστ. 38 καὶ Ν. Δ. ἄρθρ. 5).

11) Ὑποβάλλουσιν τῇ Ι. Συνόδῳ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς ἐπιδόσεως τὰς ὑποβαλλομένας αὐτοῖς ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν παρ' αὐτοῖς Ἐκκλησιᾶς. Δικαστηρίων μετ' ἰδίων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς ἐφέσεως καὶ μετὰ παντὸς τοῦ φακέλλου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου (ἄρθρ. 53 Καταστ. καὶ Ν. Δ. 5 § 6).

12) Ὑποβάλλουσιν δύο ἀντίγραφα ἐκάστης τελεσθῆς δίκου ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιᾶς. Δικαστηρίου κατὰ κληρικοῦ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας σχετικὴν ἐγκρίσιν

μετά κεκυρωμένου αντιγράφου του επιδοτηρίου (Νομ. Σ'. § Θ. 8).

13) Ζητοῦσι τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἐν περιπτώσει χειροτονίας ἐφημερίων ἀνευ προσόντων εἰς χωρία, ἔχοντα οἰκογενεῖας κάτω τῶν ὀγδοήκοντα (Ν. Δ. 6 Ν)δρίου 1926).

14) Ἀναφέρουσι πᾶσαν μεταβολὴν ἢ μετακίνησιν τοῦ παρ' αὐτοῖς κλήρου (χειροτονίας, μεταθέσεις, ἀποκάρσεις μοναχῶν, ἀποδιώσεις κλπ.) διορισμοὺς ἡγουμενοσυμβουλίων, μετεγγραφὰς μοναχῶν (Ἐγκύκλιος Ἱ. Σ.).

15) Προτείνουσι τὴν ἱδρύσιν, ἀνασύστασιν ἢ συγχώνευσιν Μονῆς τῇ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας κλπ. διὰ τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς ἐκδόσιν τοῦ αἰτουμένου Διατάγματος (ἄρθρ. 29).

16) Ὑποβάλλουσι τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὰς ἐφέσεις τὰς τυχόν ὑποβαλλομένας αὐτοῖς κατὰ τῆς ἐκλογῆς ἡγουμβουλίων διὰ τὰ περαιτέρω ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν (ἄρθρ. 64 ἐν συνδυασμ. 48 καὶ 53 καὶ ἄρθρ. 5 Ν. Δ.) καὶ

17) Προτείνουσι τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸν διορισμὸν ἢ μετάθεσιν ἱεροκληρῶν διὰ τὴν περαιτέρω παρὰ τῇ Ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας ἐνέργειαν πρὸς ἐκδόσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος (ἄρθρ. 81).

Συνιστῶσα ἐν τέλει ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, ὅπως οἱ Σέβασμ. Ἀρχιερεῖς ἀποτείνωνται αὐτῇ διὰ πᾶσαν τυχόν ἀπορίαν, ἥς τὴν λύσιν δὲν θὰ εὑρίσκον ἐν τῇ Καταστατικῇ χάρτι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1923, ὡς οὗτος διερρυθμίσθη διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Σεπτεμ. Νομ. Διατάγματος, ἐν τῇ περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων Νόμῳ τῆς 17 Δ)δρίου 1923 καὶ ἐν τῇ Συλλογῇ Ἐγκυκλίων Γιαννοπούλου, εὐελπιστεῖ, ὅτι ταχεῖα θὰ εἶναι ἡ ἐξοικειώσις καὶ προσαρμογὴ πρὸς τὴν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Νοεμβρίου 1928

- + Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- + Ὁ Δουϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- + Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ
- + Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ
- + Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- + Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- + Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- + Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α. Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΡ. ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ

Ὁ ἐκ Γορτυνίας καταγόμενος νέος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων κ. Κων. Γόντικας ἐν συνεντεύξει ἐν τῇ «Ἐλευθέρῳ Βήματι» (τοῦ Σεπτεμβρίου 1928) ὁμίλησε πολλὰ περὶ τῆς παιδείας καὶ μεταρρυθμίσεως αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῇ προεκλογικῇ λόγῳ ἐν Θεσπλίῃ.

Ἀτυχῶς οὐδὲν εἶπον ἀμφοτέρω περὶ τῆς Ἐκκλησίας διότι ἴσως θεωροῦν αὐτὴν ἐν μοίρᾳ Καρὸς ἢ ὡς μὴ ἔχουσαν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀποστολήν. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος οὐδέποτε ἐφρόντισαν ἢ φροντίζουν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις καὶ μόνη δύναται σπουδαίως νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῶν κοινωνιῶν διὰ τῆς ζωογόνου διδασκαλίας καὶ τῆς θείας χάριτος. Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἐμπνέει τ' ἀληθῆ καὶ γενναῖα αἰσθηματα καὶ φρονήματα· διαπλάττει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀναγεννᾷ καὶ συγκρατεῖ τὸ κοινωνικὸν καθεστῶς. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην καταλλήλων ὁργάνων, τῶν ἐφημερίων, οἵτινες θὰ ἐργασθῶν φιλοπόπως καὶ θεοφιλῶς ἐν τῇ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου μετὰ ζῆλον καὶ αὐταπάρνησιν. Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία γενικῶς εἰπεῖν στερεῖται ἱκανῶν ἐφημερίων διότι οἱ ὑπάρχοντες, ἐκτὸς ὀλίγων, δὲν δύναται νὰ ἐργασθῶν, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἱερὰ καὶ ὑψηλὴ τῶν ἀποστολῆ. Οἱ πλείστοι ἐπιτελοῦν τυπικῶς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ οὐδὲν πλεόν. Ἡ δὲ ἱδρυσις τῶν πολλῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἤκιστα θὰ φέρῃ τοὺς προσδοκωμένους καρποὺς ἐφ' ὅσον, ἀνευ μισθοδοσίας, ἐλάχιστοι θὰ γίνων ἐφημέριοι καὶ δὴ εἰς τὰ χωρία ὅπου, εἴπερ που καὶ ἄλλοθι, ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν χρηστοὺς καὶ ἱκανοὺς ἐφημερίους. Εἰς τὰς κενὰς ἢ κενουμένας θέσεις τῶν ἐνοριῶν δὲν εὐρίσκομεν ἀνεπτυγμένους διὰ νὰ χειροτονηθῶν. Εὐρίσκομεν μόνον ἀποφοίτους τῶν Σχολαρχείων ἢ καὶ κατωτέρω, διότι εἰς τὰ μικρὰ χωρία εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς. Ἡ δὲ πείρα ἀποδεικνύει ὅτι προτιμότερον εἶνε νὰ ὑπάρχῃ ἐφημέριος ἐν τῇ χωρίῳ χρηστὸς καὶ ἂν δὲν ἔχῃ μόρφωσιν ἱκανήν, ἢ νὰ μὴ ὑπάρχῃ τοιοῦτος διότι οἱ χριστιανοί, ἀνευ τῆς ἐπιτελέσεως τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν τελετῶν, ψυχραίνονται περισσότερον θρησκευτικῶς καὶ ἀπομακρύνονται τῆς θρησκείας. Ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας (Μαγουλιάνῳ, νῦν Ἀργυροκάστρῳ), ἥτις ἔχει πλεόν τῶν 150 οἰκογενειῶν, δὲν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ θελήσῃ νὰ γείνῃ ἐφημέριος. Εἰς τὰς μικρὰς ἐνορίας οἱ ἐφημέριοι ζοῦν στενῶς ἐκ τῆς ἰδίας περιουσίας καὶ ἐργασίας· ἔρχονται πολλάκις εἰς σύγκρουσιν μετὰ τοὺς ἐπιτρόπους καὶ κατοίκους διὰ τὸν γλίσχρον μισθὸν ἢ τὰ λεγόμενα κανονικά. Τὸ δὲ πολλάκις λεγόμενον περὶ τῆς ἀνάγκης συμπτύξεως χωρίων καὶ ἐνοριῶν, δὲν εἶνε κατορθωτὸν διότι, ὡς ἐν ἐκάστῳ χωρίῳ ὑπάρχει Δημοτικὸν Σχολεῖον, οὕτω ἀπαιτεῖται νὰ εἶνε καὶ ἐφημέριος τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τὰ χωρία ἀπέχουν μίαν καὶ πλεόν ὥραν. Μόνον εἰς τὰς μεγάλας ἐνορίας δύναται ὁπω-

σοῦν νὰ ζήσῃ καὶ ἐπαρκέσῃ ὁ ἐφημέριος ἐκ τῆς μισθοδοσίας καὶ τῶν κανονικῶν τυχερῶν.

Περὶ τῆς παιδείας ὅμως ὁ ἄλλως ὀλιγόλογος καὶ σεμνὸς Ὑπουργὸς ὠμίλησε πολλὰ καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἐπικροτοῦμεν διότι ἡ ἀληθὴς παιδεία εἶνε ἡ βάσις παντὸς ἔθνους. Πρῶτῃ τῶν μεταρρυθμίσεων θεωρεῖται ἡ ἴδρυσις ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν. Ἰδρύθησαν πολλὰ τελευταῖον κλασσικὰ Γυμνάσια καὶ ἐξέρχονται κατ' ἔτος ἑκατοντῖδες ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἡμιμαθεῖς καὶ ἀνίκανοι πρὸς πᾶσαν παραγωγικὴν ἐργασίαν. Οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Γυμνασίων εἶνε τὸ πλεῖστον ἀνίκανοι νὰ γράψουν ἀπταιστως καὶ μίαν ἐπιστολήν· προσπαθοῦν δὲ οἱ πτωχότεροι τούτων ἢ νὰ γίνουν δημοδιδάσκαλοι ἐκ τῶν Μονοταξίων Διδασκαλείων ἢ νὰ διορισθοῦν ὑπαλληλίσκοι εἰς διαφόρους θέσεις. «Ἐκατοντάδες σχολείων, λέγει ὁ Πρωθυπουργός, τῆς κλασσικῆς λεγομένης ἐκπαιδεύσεως ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξαπολύουν κατ' ἔτος χιλιάδας νέων ἀτελέστατα συνήθως μορφωμένων, ἀνικάνων οὐσιαστικῶς διὰ κάθε παραγωγικὴν ἐργασίαν». Ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ τοιαύτη ὑπερπαραγωγὴ τοιούτων ἀποφοίτων τῶν κλασσικῶν Σχολείων, ἕκαστος εὐκόλως δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Τὸ δὲ φοβερώτερον εἶνε ὅτι δὲν μορφώνονται καλῶς καὶ ἠθικῶς, ἡ δὲ ἡμιμάθεια εἶνε, ἀσύγκριτον ὅσον, χειροτέρα τῆς ἀμαθείας.

Ἀληθῶς πρέπει νὰ δοθῇ προσοχὴ εἰς τὴν Παιδείαν καὶ δὴ τὴν δημοτικὴν «τὴν βάσιν τῆς μορφώσεως τῆς ὅλης κοινωνίας». Ἡ φιλομάθεια τῶν Ἑλλήνων εἶνε γνωστὴ. Ἡ δὲ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις διεδόθη πανταχοῦ καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον χωρίον καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχει τριάκοντα ἢ καὶ ὀλιγωτέρας οἰκογενείας καὶ αὐτὴ ἡ μισθοδοσία τῶν δημοδιδασκάλων εἶνε, εἰς τὰ χωρία, τοῦλάχιστον, ἐπαρκής. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι πρέπει νὰ μορφώνωνται παιδαγωγικῶς καὶ ν' ἀναπτύσσωνται, ἀλλὰ κυρίως, καθ' ἡμᾶς, πρέπει νὰ ἔχουν ζῆλον εἰς τὴν ἱερὰν ἀποστολήν των καὶ νὰ ἐμπνέωνται ὑπὸ τῆς θερμῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς παιδευομένους. Ὁ ἄριστα μορφωμένος, ἄνευ ζήλου καὶ ἀγάπης, εἶνε χαλκός· ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Δύναται τις νὰ γνωρίζῃ τ' ἄριστα παιδαγωγικὰ συστήματα καὶ τὰς ἀρίστους μεθόδους, ἀλλ' ἄνευ ζήλου καὶ ἀγάπης, δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ καὶ νὰ μορφώσῃ τοὺς νέους, διότι δὲν πρόκειται νὰ μεταδώσῃ ἀπλῶς γνώσεις ποικίλας, ἀλλὰ κυρίως νὰ μορφώσῃ καὶ διαπλάσῃ τὴν ψυχὴν ἠθικῶς, «χρηστικότητα καὶ γνώσιν διδάξόν με», ὥς λέγει ὁ Δαυὶδ.

Ἐν παλαιότεροις χρόνοις καὶ δὴ ἐπὶ τῆς δουλείας ἐξήρχοντο μαθηταὶ χρηστοὶ καὶ εὐσεβεῖς καὶ μὲ φιλο-

πατρίαν, διότι οἱ διδάσκαλοι, καίπερ ἀγνοοῦντες τὰ παιδαγωγικὰ συστήματα καὶ μεθόδους, ἐνέπνεον διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τοῦ ζήλου των εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν χρηστικότητα καὶ φιλομάθειαν καὶ φιλοπατρίαν. Ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῶν οἱ μεγαλόφρονες καὶ γενναῖοι Τουρκομάχοι. Πρέπει ἄρα νὰ δημιουργήσωμεν πρώτιστα διδασκάλους μὲ μόρφωσιν ἀληθῆ μὲ ζῆλον καὶ φιλοπατρίαν. Ἐμορφώσατε διδασκάλους ἀληθεῖς· ἐλύσατε τὸ ἐκπαιδευτικὸν ζήτημα. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας—δὲν ἐνθυμοῦμαι τώρα ποῖος—ἀνέπτυξεν ἐν συνεδρίῳ διδασκάλων τὴν ἀποψιν ταύτην ὅτι δηλ. οἱ καλοὶ καὶ μὲ ζῆλον διδάσκαλοι ἀναπληρῶνουν τὴν ἔλλειψιν τῶν μεθόδων καὶ τὴν ἀγνοίαν τῶν παιδαγωγικῶν ἀρχῶν καὶ συστημάτων. Ὡς οἱ νόμοι δὲν ὠφελοῦν ἄνευ τῶν ἡθῶν, οὔτε καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ συστήματα δὲν ὠφελοῦν ἄνευ τῶν καλῶν καὶ χρηστῶν διδασκάλων, οἵτινες δὲν δημιουργοῦνται εὐχερῶς καὶ διὰ μαγικῆς ράβδου, οὐδὲ μὲ τὰς πολλὰς γνώσεις καὶ μεθόδους, πολλῶ δὲ μᾶλλον μὲ τὰς μωρὰς καὶ ψευδεῖς θεωρίας τῶν λεγομένων μεταρρυθμιστῶν τῆς Παιδείας τοῦ «Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου». Ὁρθῶς δὲ ὁ νέος Ὑπουργὸς εἶπεν ἐν τῇ συνεντεύξει του, «Δὲν εἶμαι ἐναντίον τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ τοῦναντίον ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀλλ' αὕτη πρέπει νὰ γίνεται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ διδασκάλου τοῦ λαοῦ, διότι διδάσκαλος, ὅστις μοναδικὴν μέριμναν ἔχει πῶς νὰ ἐκφύγῃ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος του, εἶνε κακὸς διδάσκαλος», διδάσκαλος ὅστις ἀποβλέπει μόνον εἰς τὸν μισθὸν καὶ τὴν σύνταξιν, προσθέτομεν ἡμεῖς, εἶνε κακὸς διδάσκαλος.

Ἐν γένει εἰπεῖν ἡ νέα ἰσχυρὰ Κυβέρνησις τῶν Φιλελευθέρων ἃς στρέψῃ τὴν προσοχὴν της εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῆς παιδείας διὰ τῆς μορφώσεως διδασκάλων ζηλωτῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν κατάρτισιν, ἀλλὰ καὶ ἃς μεριμνήσῃ περὶ ἀνορθώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις παρακολουθεῖ τὸν μαθητὴν καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τοῦ σχολείου. Οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν σχολείων, ἄλλως ἀτελῶν, εἰσέρχονται εἰς τὴν κοινωνικὴν πάλην τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου ὅστις «ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται». Εἰς τὴν πάλην ταύτην ἐνισχύονται καὶ νικοῦν καὶ στεφανοῦνται ὅσοι εἶνε ὠπλισμένοι διὰ τῶν ἰσχυρῶν ὅπλων τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀπολύτου θρησκείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἐσώθη τὸ ἔθνος ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἠνδρώθη καὶ ἐμεγαλουργήσεν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.

† ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ Χ.Α.Ν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΙΣΘΕΙΣΗΣ ΥΠΟ ΤΗΣ
Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Ε'.

Ὁ λόγος ἦδη περὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. Ἐνεφανίσθη τοῦτο τὸ πρῶτον τῷ 1918 ὡς Ἀμερικανικὴ συμμαχικὴ ἀποστολὴ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Στρατῷ καὶ Στόλῳ καὶ διετέλεσε τοιοῦτό μέχρι τοῦ 1922. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ταύτης ἡ Χ.Α.Ν. εἰργάσθη ἰδίως ἰδρύουσα «Σπίτια Στρατιώτου». Εἰς τὰ «Σπίτια» αὐτὰ διετήρει πρατήρια διαφόρων εἰδῶν τὰ ὅποια ἐπώλει εἰς εὐθηνοτάτας τιμὰς, παρεῖχε δὲ εἰς τοὺς στρατιώτας δωρεὰν τὴν γραφικὴν ὕλην διὰ τὴν ἐπιστολογραφίαν αὐτῶν. Ὁργάνωνεν ἅμα τάξεις ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν πρὸς συστηματικὴν ἐξάσκησιν. τῶν εἰς ἀθλητικὰς παιδιὰς, ἔτι διαλέξεις στρατιωτικὰς καὶ ἠθοπλαστικὰς, κινηματογραφικὰς παραστάσεις καὶ ἐορτὰς διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ. Κατήρτιζε καὶ πρόχειρα ἀναγνωστήρια μετὰ βιβλίων, ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Παρόμοιον ἔργον ἐπετέλεσεν ἡ Χ.Α.Ν. καὶ εἰς ἄλλας συμμαχικὰς χώρας, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ. Τὰ πρὸς αὐτὴν θερμότερα συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια τοῦ Στρατάρχου Φός, γνωστοῦ διὰ τὸν θερμὸν ρωμαιοκαθολικισμόν του, ἀποδεικνύουσιν ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας δι' οἵανδήποτε θρησκευτικὴν ἀνάμειξιν δυναμένην νὰ ἐπικριθῇ ἢ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀπλὴν παρεξήγησιν. Οὐδὲν ὥσαύτως παράπονον ἠγέρθη κατ' αὐτῆς οὔτε κατὰ τὸν πόλεμον, ἀλλ' οὔτε καὶ μετὰ τὴν λήξιν του παρὰ τῶν Γαλλικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐσιώπων, ἐὰν ἤθελον ὀντιληφθῇ τι τὸ ἐπιλήψιμον ἢ καὶ ἀπλῶς ὑποπτον. Καὶ δεόν νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Χ.Α.Ν. ἐν Γαλλίᾳ εἶχεν ἰδρύσῃ 3500 «Σπίτια τοῦ Στρατιώτου». Ἐπίσης οὐδὲν παράπονον θρησκευτικῆς ἢ ἄλλης φύσεως ἠγέρθη κατὰ τῆς Χ.Α.Ν. ἐν Πολωνίᾳ, Τσεχοσλοβακίᾳ, Ρουμανίᾳ, Γαλλίᾳ, ὅπου ὥσαύτως προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας τῆς.

Ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ τῆς Χ.Α.Ν. «Ὁ Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου», διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι παρὰ τῷ ἡμετέρῳ στρατῷ καὶ στόλῳ δοῶσιν αὐτῆς τὴν συνεχάρησαν θερμότερα ὁ ἀειμνηστὸς βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος, ἔτι δὲ οἱ κορυφαῖοι τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν ὄλων τῶν ἀπὸ τοῦ 1918 ἕως 1922 κυβερνήσεων, καὶ οἱ ἐκ περιτροπῆς ἀρχιστράτηγοι.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Χ.Α.Ν. διατηρεῖ:

Ἐκπαιδευτικὸν Τμῆμα. Διδάσκονται εἰς αὐτὸ

μαθήματα Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς, Διπλογραφίας καὶ Λογιστικῆς, Στενογραφίας, Γραφομηχανῆς κ.τ.λ.π.

Ἀθλητικὸν Τμῆμα. Εἰς τὰ μέλη τούτου παρέχεται πᾶσα εὐκολία πρὸς τὴν σωματικὴν τῶν ἀσκησιν δι' ἀθλητικῶν παιδιῶν, διὰ προπονήσεως καὶ διοργανώσεως ἀγώνων, ἐκδρομῶν, κολυμβήματος, κωπηλασίας κ.λ.π.

Τὸ Ἀθλητικὸν Τμῆμα τῆς Χ.Α.Ν. εἰσήγαγεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν τὰς ἀμερικανικὰς παιδιὰς καὶ ἄλλας ἀγνώστους μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλάδα τοιαύτας. Καὶ διοργάνωσεν ἐκπαιδευτικὰς τάξεις διὰ τοὺς καθηγητὰς τῆς Γυμναστικῆς καὶ τοὺς ὑπαξιωματικούς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ πρὸς εὐρύτεραν μετάδοσιν τοῦ νέου ἀθλητικοῦ πνεύματος παρὰ τῷ στρατῷ καὶ τῇ νεολαίᾳ ἐν γένει.

Τὸ Τμῆμα τοῦτο ἐπροπόνησε τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα, ἥτις ἐστάλη εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῆς Ἀμβέρσσης τὴν ὁποίαν καὶ συνώδευεν ὁ διευθυντής του. Διοργάνωσε τὴν Ἐνωσιν τῶν Ποδοσφαιρικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, συνειργάσθη δὲ καὶ μετ' ἄλλων Σωματείων ὅχι μόνον διὰ προσωπικῆς τῶν ἀμερικανῶν ὁργανωτῶν διδασχῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς παροχῆς ἀθλητικοῦ καὶ γυμναστικοῦ ὕλικου ἀξίας ἄνω τῶν 20.000 δολλαρίων.

Ἀναφέρομεν τὸ γυμναστικὸν καὶ ἀθλητικὸν τοῦτο ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. ὡς ἔργον ἐνέχον ἅμα καὶ σπουδαιοτάτην ἠθικὴν σημασίαν. Διότι δι' αὐτοῦ ἡ νεότης ἐθίζεται εἰς τὸ νὰ χρησιμοποιοῖ τὸν διαθέσιμον χρόνον τῆς ἐπωφελῶς καὶ ἀθῶως, χωρὶς νὰ ἐμπλέκηται εἰς κέντρα νοσηρᾶς καὶ ἐπονειδίστου ἀργίας πρὸς φθορὰν καὶ ἀπώλειαν σώματος καὶ ψυχῆς. Καὶ τούτου ἔνεκεν, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ αὐταὶ αἱ Ἐκκλησίαι προνοοῦσι διὰ τὰς γυμναστικὰς καὶ ἀθλητικὰς ἀσκήσεις τῆς νεολαίας πρὸς ἀντιπερισπασμόν κατὰ τῶν τόσων σαγηνευτικῶν παγίδων, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖ νὰ ἐλκύῃ αὐτὴν τὸ σύγχρονον πνεῦμα τοῦ πονηροῦ.

Ἐν Ἑλλάδι δέ, ὅπου τὸ καφενεῖον καὶ ἄλλα μολυσματικὰ κέντρα, ἐπαγίδευον καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, πρόδηλον εἶνε πόσον εὐεργετικὴ ἀπέβη ἡ ἀνάπτυξις τῆς γυμναστικῆς καὶ ἀθλητικῆς κινήσεως, εἰς ἣν μεγίστην συμβολὴν παρέσχεν ἡ πρωτοβουλία τῆς Χ.Α.Ν.

Φοιτητικὸν Τμῆμα. Μέλη τούτου ἐγγράφονται φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν ἀνωτέρων ἐν Ἀθήναις ἄλλων σχολῶν. Σκοπὸς του εἶνε ἡ δημιουργία ἰσχυρᾶς χριστιανοπρεποῦς φοιτητικῆς νεολαίας

μετά πλήρους συνειδήσεως τῶν μεγάλων εὐθυνῶν τῆς κατὰ τὴν ἐπικειμένην σταδιοδρομίαν τῆς ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τμήμα Παιδων. Ἡ Χ.Α.Ν. ἔχει καὶ Τμήμα παιδων, ἀπὸ 12-17 ἐτῶν. Σκοπὸς τοῦ εἶνε ἡ διανοητική, σωματική, ἠθική, καὶ κοινωνικὴ διάπλασις των.

Θερινὰ Κατασκηνώσεις. Πρὸς τοὺς μετέχοντας αὐτῶν νέους ἡ Χ.Α.Ν. παρέχει σωματικὰς καὶ ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, διαλέξεις ἐπιστημονικὰς καὶ φιλολογικὰς, ἐκδρομὰς, ψυχαγωγίας ἀθῶων παιγνιδίων, ἀπαγγελίας, ᾠσματα, ὕμνους, κινηματογραφικὰς καὶ θεατρικὰς παραστάσεις, ὁμιλίας ἠθικοδρησκευτικὰς, ἐκκλησιασμὸν κατὰ Κυριακὴν, ὅτε ἡ βυζαντινὴ χορωδία τῶν κατασκηνωτῶν βοηθεῖ τοὺς ψάλτας. Τοῦ φαγητοῦ προηγεῖται πάντοτε ἐπιτραπέσιος προσευχή, καὶ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν πρὸ τῆς κατακλίσεως τελεῖται προσευχή εἰς τὰς σκηνάς. Εἰς θερινὴν κατασκήνωσιν εἰς τὸ Πήλιον, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς φιλοπατρίας, πρῶτ' καὶ ἐσπέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, οἱ κατασκηνοῦντες νέοι παρετάσσοντο πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας καὶ ἔψαλλον τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον.

Ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ δράσει τῆς Χ.Α.Ν. συνεχάρη αὐτὴν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1920 διὰ τὴν ἐν τῷ ἔργῳ σύνδεσιν θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ σωματικῆς ἐξασκήσεως. («Σύντροφος τοῦ Στρατιώτου», ἀριθ. 10).

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος, ὁμιλήσας κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Σμύρῃ «Σπιτοῦ τοῦ Στρατιώτου», εἶπε: «Δὲν πιστεύω νὰ ἀγνοῇ κανεὶς ἐξ ἡμῶν ποίαν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν χριστιανικὴν ἀποστολὴν ἐκτελεῖ ἐν τῷ κόσμῳ ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης τῶν Νέων. Εγὼ ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ παραστῶ εἰς τὰ ἐγκαίνια καὶ κατόπιν εἰς πολλὰς συναθροίσεις τῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκήρυξα καὶ ἱκανὰ κηρύγματα Χριστιανικὰ εἰς ἱκανῶς μέγαν ἀριθμὸν τοιούτων νέων». Καὶ ὁ Σ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος, ἀναγνωρίζων τὴν εὐεργετικότητα τοῦ καθόλου ἔργου τῆς Χ.Α.Ν. καὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι κλάδου τῆς, καὶ ἐδέχθη τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Τμήματός τῆς καὶ ἐξεδήλωσε διὰ προσφωνήσεων καὶ ὁμιλιῶν καὶ ἄλλης ἐκθύμου συμμετοχῆς τὴν πρὸς τὸ ἔργον τῆς Χ.Α.Ν. βαθεῖαν αὐτοῦ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν.

[Ἀκολουθεῖ]

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορταζόμενα	Ἦχοι
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ	4	Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυρ. ΚΒ'	ΙΑ' πλ.α'	
	11	> Η' Λουκᾶ	> Αγ. Μηνᾶ	Α' πλ.β'	
	18	> Θ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΚΔ	Β' βαρὺ	
	25	> ΙΓ' Λουκᾶ	Αγ. Αἰκατερίνης	Γ' πλ.δ'	

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀριστοκρατίας.

Οὐδὲν γεγονός κατέστη μετὰ τὸν πόλεμον τόσον ἐκδηλον ὅσον ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀριστοκρατίας ἐν τῷ κόσμῳ τῷ πολιτικῷ κυρίως. Τὸ φαινόμενον δὲ τοῦτο δὲν περιωρίσθη εἰς ἐν ἢ ὀλίγα τινα ἔθνη, ἀλλ' εἶνε πανευρωπαϊκόν· καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ ἀριστοκρατία, ἡ ὁποία ὑπέφερεν ἀσυγκρίτως ὀλιγώτερον τῆς κυβερνώσης ἀριστοκρατίας ἄλλων χωρῶν, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἀφάνειαν κατὰ βαθμὸν λίαν σημαντικόν. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πρῶτοβουλία καὶ ὁ «πρῶτος ρόλος» φαίνονται μεταβιβαζόμενα εἰς τὰς ἐνώσεις τῶν γαιοκτημόνων καὶ τοὺς ἐπιχειρηματίας. Τῆς Γερμανίας αἱ ἱστορικαὶ ἀριστοκραταὶ οὐ μόνον ἔχασαν τὰς ἐδαφικὰς τῶν ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν παρηγκωνίσθησαν. Ἐν Ρωσίᾳ πᾶσα ἀριστοκρατία ἐξηφανίσθη τελείως ὑπὸ τὸ ἐξοντωτικὸν ὀλοκλήρου τοῦ παρελθόντος καθεστώτος τῶν μπολσεβίκων εἰς βαθμὸν μὴ ἐπιτρέποντα πλέον τὴν ἀναγέννησίν τῆς, ὅ,τι δὴποτε κὰν ἤθελεν ἐκεῖ συμβῆ. Ἡ αὐστριακὴ ἀριστοκρατία κατεστράφη οἰκονομικῶς ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ μία δημοκρατικὴ ἐπανάστασις ἐστέρησεν αὐτὴν πάσης πολιτικῆς δυνάμεως. Τὰ κατάλοιπα τῆς οὐγγρικῆς ἀριστοκρατίας βαθμὸν φαίνονται ὑποχωροῦντα διὰ τῶν ἀγροτικῶν ὑπὲρ τῶν χωρικῶν νόμων, ἐν δὲ τῇ Τρανσυλβανίᾳ ἠφανίσθησαν ὑπὸ τῆς ρουμανικῆς κατοχῆς. Μέγα πλῆγμα ἡ δημοκρατία καὶ ὁ σοσιαλισμὸς κατήνεγκε καὶ κατὰ τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ἀριστοκρατίας, ὑποχωρεῖ δὲ καὶ ἐν Πολωνίᾳ, τῇ μᾶλλον ἀριστοκρατικῇ ἐν Εὐρώπῃ χώρῳ κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς παλαιούς. Ἐν Ἰσπανίᾳ οἱ εὐγενεῖς εἶνε πτωχοί· ἐν Ἰταλίᾳ οὐδέποτε ὑπῆρξε πραγματικὴ πολιτικὴ ἀριστοκρατία, ἐν δὲ ταῖς σκανδιναβικαῖς χώραις μόνον ἐν Σουηδίᾳ συγκρατεῖ ἀκόμη τὴν ἐπιρροὴν τῆς. Ὡς αἰτίαι τοῦ φαινομένου φέρονται αἱ σύγχρονοι δημοκρατικαὶ τάσεις, ἡ κεφαλαιοκρατία, ὁ πόλεμος, ἡ μετ' αὐτὸν δημοκρατικὴ εἰρήνη, ἡ μεταπολεμικὴ ἔντασις τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ κομμουνιστικῶν ἰδεῶν, ἡ σύγχρονος κοινωνικὴ ἀστάθεια κλ. Πρὸς ταῖς αἰτίας ἐξετάζονται καὶ τὰ πιθανὰ ἀποτελέσματα τοῦ βαθμιαίου τῆς ἀριστοκρατίας ἀφανισμοῦ.

Ἄλλ' ἡμᾶς οὐδὲν τούτων ἐνδιαφέρει ἀπὸ ἐπόψεως χριστιανικῆς. Ἡ ἀριστοκρατία δὲν ὑπῆρξε δημ. οὐρ-
γημα τοῦ Χριστιανισμοῦ, διότι ὁ μῖνος ἀπέναντι τοῦ
Θεοῦ ἄριστος εἶνε ὁ τὸ θέλημα Αὐτοῦ πληρῶν. Ἡ
ἀριστοκρατία εἶνε ὑπόλειμμα τοῦ ἔθνισμοῦ, καὶ ἡ
ἐξαφάνισις τῆς δὲν θὰ ἀποτελέσῃ ζημίαν διὰ τὴν
χριστιανικὴν θρησκείαν. Δὲν ἐνδιαφέρει λοιπὸν ἡμᾶς
ἡ μεταπολεμικὴ τύχη τῆς.

«Ἡ θρησκεία μου».

Διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πράγματος παραθέτομεν ἐν-
ταῦθα ἐξ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ ἀπόσπασμα δι' οὗ πα-
ρέχονται κύριά τινα χαρακτηριστικὰ τῆς θρησκείας,
ὡς ποθοῦν αὐτὴν πολλοὶ τῶν συγχρόνων.

«Ποθῶ τὴν αὐτὴν θρησκείαν τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ
δώδεκα Ἀπόστολοι.

»Ποθῶ νὰ ἔχω θρησκείαν ἡ ὁποία νὰ μὴ διδάσκῃ
τὴν μίαν ἡμέραν ὅ,τι τὴν ἐπομένῃν πιθανῶς θ' ἀρνηθῇ.

»Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω θρησκείαν, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς
νὰ κηρύττουν τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὄχι πολιτικά.

»Θέλω νὰ ἔχω θρησκείαν ἡ ὁποία νὰ μοι ἐπιτρέπῃ
νὰ εὐρίσκωμαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν προαπελθόν-
των οἰκείων καὶ φίλων μου.

»Ἐχω ἀνάγκην θρησκείας ἐξ ἴσου ἀποδεκτῆς ὑπὸ
τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν, τῶν μεγάλων καὶ τῶν
ταπεινῶν, τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ, τοῦ βασιλέως
καὶ τοῦ χωρικοῦ.

»Ποθῶ θρησκείαν διδάσκουσαν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ
ἀνταποδίδῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα του καὶ νὰ μὴ τὸν
καταδικάζῃ δι' ὅ,τι δὲν ἀποτελεῖ ἰδικόν του σφάλμα.

»Ἐπιθυμῶ θρησκείαν διδάσκουσαν ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε
ἀγαθὸς καὶ εὐμενὴς πρὸς πάντα τὰ δημιουργήματά
Του, ὅτι ἐκάλεσε πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἰς σωτηρίαν
καὶ οὐδένα ἐγκαταλείπει εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

»Ἐχω ἀνάγκην θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἐπίστευον αἱ
ἐκατοντάδες χιλιάδων μαρτύρων φονευθέντων διὰ τὴν
εἰς Χριστὸν πίστιν των κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν Ρω-
μαίων αὐτοκρατόρων».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε δις κατὰ τὴν Ἑβ-
δομάδα ταύτην εἰς τακτικὰς συνεδρίας συμμετασχόν-
τος καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας καὶ Σπείων
κ. Προκοπίου.

—Ἐπιτροπὴ ἐκ τεσσάρων Σεβ. Συνοδικῶν ὠρίσθη
ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ κ. Προθυ-
πουργοῦ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας.

—Παρεπληρώθη ἐν Ἀθήναις ὁ Σεβ. Μητρο-
πολίτης Ζιχνῶν κ. Ἀλέξανδρος, τυχὸν κανονικῆς
ἀδείας.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν, ὅτι
ἐνιοὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, αἰτούμενοι
ἀδείας ἀπουσίας ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, δὲν
ἔχουσι πρὸς ὀφθαλμῶν τὰς κειμένας διατάξεις τῶν
σχετικῶν νόμων, ἔγνω πρὸς ἄρσιν πάσης ἀταξίας καὶ
καὶ νομικῶν συνεπειῶν ὅπως ὑπομνήσῃ δι' ἐγκυκλίου
πᾶσι τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις, ὅτι, προκειμένου περὶ αἰ-
τήσεως ἀδείας ἀπουσίας, ἡ μὲν σχετικὴ αἴτησις δέον
νὰ υποβάλληται ἐπὶ ἐνσήμου χάριτος (δραχ. 2,50), ὁ
δὲ χρόνος ἀπουσίας ἐν συνόλῳ καθ' ἅπαν τὸ ἔτος
δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνει τὸν ἓνα μῆνα, ἵνα ἡ ἀδεια
αὕτη εἶναι μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν. Ἡ πέραν τοῦ
μηνὸς ἀδεια διὰ λόγους ὑγείας δύναται νὰ παραταθῇ,
ὥς ὁ νόμος ὁρίζει.

—Πληροφορούμεθα ἐκ Κεφαλληνίας ὅτι ἀρίστην
προϋξέννησεν ἐκεῖ ἐντύπωσιν ἡ ἀπόφασις τοῦ Σεβ.
Μητροπολίτου Κεφαλληνίας περὶ ἐνάρεως τακτικῶν
καὶ συστηματικῶν μεταμεσημβριῶν κηρυγμάτων ἐν
τῷ ἱεροῦ μητροπολιτικῷ ναῷ καθ' ἑκάστην Κυρια-
κὴν, ἅτινα ἀνετέθησαν εἰς τοὺς αἶδес. ἑφημερίους
Πρωτοπρ. Ἀνδρέαν Σκιαδαρέσην καὶ Ἀρχιμ. Ἐμ-
μανουὴλ Καρπάθιον. Συγχρόνως ἡ Α. Σ. ὠργάνω-
σεν εἰδικῶς διὰ τὴν παιδικὴν νεολαίαν ἀμοτερῶν
τῶν φύλων τρία Κυριακὰ Σχολεῖα, ἅτινα θὰ λειτουρ-
γῶσιν ἐπὶ μίαν μεταμεσημβρινὴν ὥραν καθ' ἑκάστην
Κυριακὴν. Τούτων τὸ μὲν θὰ λειτουργῇ ἐν τῷ β'
δημοτικῷ ἀρρέων ὑπὸ τὸν αἶδес. Ἀνδρέαν Σκια-
δαρέσην, τὸ δὲ ἐν τῷ α' δημοτικῷ ἀρρέων ὑπὸ τὸν
αἶδ. Θεόδωρον Λαγκούσην, καὶ τὸ τρίτον ἐν τῷ Γυ-
μνασίῳ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν τῶν Θρησκευτικῶν ἐν
τῷ Γυμνασίῳ Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καρπάθιον. Οὕτω
τὰ νεοσύστατα κατηχητικὰ σχολεῖα ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ
συμπληρῶσι καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν παρεχομένην εἰς
τὰ δημόσια σχολεῖα θρησκευτικὴν μόρφωσιν, ἀφ'
ἐτέρου δὲ θὰ ἐκπαιδεύωσι καὶ τὰ ἐργαζόμενα καθ'
ὄλην τὴν ἡμέραν τέκνα τοῦ λαοῦ, ἅτινα καθ' οἷον
δήποτε τρόπον στεροῦνται τῆς εὐκαιρίας νὰ παρ-
καλυνθῶσι τακτικὰ μαθήματα εἰς τὰ δημόσια scho-
λεῖα. Οὐδεμία ὑπόχρη ἀμφιβολία οὖν ἡ Κεφαλλην ἀκὴ
κοινωνία θὰ παράσχῃ ἀμέριστον τὴν υποστηρίξιν
τῆς εἰς τὸ ἀξιεπαινετὸν τοῦτο κοινωνικὸν τῆς Ἐκκλη-
σίας ἔργον, εἰς ὃ ἀφοσιοῦνται ἐπίλεκτοι αὐτῆς λει-
τουργοί.

—Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰά-
κωβος εἰς ἀνακούφισιν τῆς ὀλοῖν πολλοαλλασιαζο-
μένης πενίας ἵδρυσεν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Φιλο-
πτώχου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν «Φιλόπτωχον
ταμεῖον τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης», οὗ τὸ Κατα-
στατικόν, συγκείμενον ἐξ ἄρθρων 24, ἐδημοσιεύθη
ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 200 τεύχει τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερ-
νήσεως ἐγκριθέν διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος. Τὸ
Συμβούλιον τοῦ Φιλοπτώχου ταμεῖου τῆς Μητρο-
πόλεως Μυτιλήνης, τελοῦν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ
σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης, ἀπαρτίζεται ἐκ δύο
κληρικῶν διοριζομένων ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως, δύο
λαϊκῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Δήμου καὶ τῆς Ἐφο-
ρείας τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων καὶ δύο
κυριῶν, ὧν τὴν μὲν ὑποδεικνύει ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελ-
φότης τῶν κυριῶν, τὴν δὲ ἡ Ἱ. Μητρόπολις. Ὁ κυ-

σιώτερος πόρος τοῦ Φιλ. Ταμείου θὰ εἶνε οἱ στέφανοι κηδεῶν καὶ μνημοσύνων, ἐνοικιαζόμενοι ὑπὸ τῶν βουλομένων—ὡς ποτε ἐγένετο ἐν Σμύρνῃ—καὶ ἐπιστροφόμενοι. Ἀμα τῇ ἰδρύσει τοῦ ἐν λόγῳ Φιλοπτώχου Ταμείου ἀνώνυμος εὐσεβὴς ἔσπευσε νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ αὐτοῦ 20,000 δραχμὰς, ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ παραχθεῖσαν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ζακύνθου ἐτελέσθη ἡ θ. Λειτουργία τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου ἐν τῷ κεντρικῷ τῆς πόλεως Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Πάντων, ὅστις κατ' ἔτος, ἐορτάζων τὴν μνήμην τοῦ Ἀποστόλου—Ἀδελφοθέου, τελεῖ τὴν ἐν λόγῳ λειτουργίαν καὶ κατὰ τὴν α'. Κυριακὴν μετὰ τὴν μνήμην του, Πατριαρχικῷ γράμματι Τιμοθέου τοῦ Β' (1612=1621) Καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος λοιπὸν ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν (28 Ὀκτωβρ.) μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως ἡ δὲ διεξαγωγὴ καὶ ἡ ἐν γένει τέλει αὐτῆς προὐκάλεσε τὸν θαυμασμόν—ἰδίως τῶν ξένων—καὶ τὴν συγκίνησιν τοῦ εὐσεβοῦς ἀκροατηρίου. Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ αἰδ. Ἱερεῖς Νικόλ. Ἀβούρης Ἱεροκλήρῳ, ὁ ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Διον. Κομβήσης καὶ ὁ εὐδ. Διον. Παυλόπουλος μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Χαραλαμ. Κοφηνοῦ. Εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ στήθέντα ἐν μέσῳ τοῦ Ναοῦ κινητοῦ Ἀμβωνος ἀνεγνώσθησαν αἱ περικοπαὶ ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Καὶ ὁ μὲν Αἰδ. κ. Κομβήσης ἀνέγνωσε τὸ ιβ'. κεφάλαιον τῆς ἐξόδου (στ. 1—28), ἐν ᾧ περιγράφεται ὡς γνωστὸν ἡ θυσία τοῦ πασχαλίου ἀμνοῦ. Ὁ δὲ Αἰδ. κ. Παυλόπουλος ἀνέγνωσε τὸ Ἀποστολικὸν Ἀνάγνωσμα (ἐκ τῆς Α'. πρὸς Κορινθίους κέφ. δέκατον στ. 1—22) καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας (Κορ. ζ'. Λουκᾶ) Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Βήματος (τοῦ κινητοῦ δηλ. Ἀμβωνος) ὁ Ἱεροκλήρῳ Ἀβούρης καὶ ἀνέπτυξε τὰ ἀναγνωσθέντα, ὁμιλῆσας περὶ λειτουργίας καὶ διὰ περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἣν προεικόνιζεν ἡ θυσία τοῦ ἀμνοῦ ἐν τῇ Παλαιᾷ Οἰκονομίᾳ. Ἡ Ἱεροπραξία ἐν ὅλῳ διήρκεσεν ἐπὶ δύο ὥρας· οἱ δὲ ἀκροαταὶ ἀπελύθησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ κατανύξει.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Εὐρύτατα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας διεδόθη καὶ ἀνεγρόφη ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, ἀναφέρονμεν δ' ἐνταῦθα μετ' ἐπιφυλάξεων, ὅτι, κατὰ τὰς ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Βατικανοῦ ἐπιμόνως κυκλοφοροῦσας φήμας, ἐπικεῖται λίαν προσεχὴς ἡ ὁμαδικὴ προσχώρησις τοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξου κλήρου τε καὶ λαοῦ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς λόγος τῆς προσδοκωμένης ἐξομώσεως ταύτης ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν διαδόντων τὴν ἐν λόγῳ φημολογίαν ἡ πλήρης ἐξάρθρωσις τοῦ ὀρθοδόξου ἁλβανικοῦ κλήρου καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ πρὸς σχηματισμὸν Συνόδου τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας. Ὡς κύριος παράγων τῆς κινήσεως ταύτης ἀναφέρεται ὁ οὐνιτισμός. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς διαδόσεως τῆς εἰδήσεως ταύτης ἐπὶ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Βορειοηπειρωτῶν, συνελθὼν ἐκτάκτως καὶ μελετήσαν τὴν κατάστασιν τῶν ἐν Βορείῳ Ἠπειρῷ ἀδελφῶν του, οἱ αὖ διεμορφώθη ἐσχάτως τὸς ἐν

σχέσει πρὸς τὴν μὴ λειτουργίαν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων μὴδὲ εἰς τὰς Ἑλληνογλώσσους Κοινότητες, πρὸς δὲ καὶ κυρίως εἰς τὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἐδρᾶς προσπάθειαν, ὅπως προσηλυτίσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους πληθυσμούς οὐ μόνον τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Ἀλβανίας, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ὑπευθύνου Κυβερνήσεως, παραγνωρίζουσης πᾶσαν ἀρχὴν ἠθικῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως τῶν Βορειοηπειρωτικῶν πληθυσμῶν, ἐξέδωκε τὸ ἀκόλουθον ψηφισμα· Διαμαρτυρεται ἐνώπιον τῆς παγκοσμίου Κοινῆς Γνώμης διὰ τὴν πρωτοφανῆ ταύτην στέρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τῶν ἐν Βορείῳ Ἠπειρῷ ἀδελφῶν του. Ἀποφασίζει, ὅπως ἐπιδοθῇ διαμαρτυρία, λεπτομερῶς ἀναγράφουσα τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, ὡς φυσικὸν προστάτην τῶν μειονοτήτων. Ἀπειθύνεται πρὸς τὴν Κορυφὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πάσας τὰς Ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, ὅπως ὑψώσουν φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἀπειλουμένης ἀποσπάσεως τῶν τέκνων τῆς ἐκ τῶν κόλπων Αὐτῆς. Ὑπομνήσκει εἰς τὴν Ἀλβανικὴν Κυβέρνησιν τὴν δήλωσιν, ἣν ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, περὶ σεβασμοῦ τῆς γλωσσικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Παρακαλεῖ τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον, ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Κοινῆς Γνώμης, ὅπως ὑψώσῃ φωνὴν κατὰ τῆς περιφρονήσεως τῶν ἀπαράγραπτων δικαίων τῶν εἰς Ἀλβανίαν προσαρτηθέντων Βορειοηπειρωτικῶν πληθυσμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ ἄρτι ἐν Ἀδῖς Ἀμπέμπα, ἔδρα τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἐγκαθιδρόνθεις σ. μητροπολ. Ἀξώμης κ. Νικόλαος προσκληθεὶς παρέστη κατὰ τὴν ἐν τε τοῖς ἀνακτόροις καὶ ἐν τῷ αἰθιοπικῷ ναῷ τῆς ἀγ. Τριάδος τελεσθεῖσαν στέψιν τοῦ νέου βασιλέως τῆς Ἀβυσσηνίας Τάφφαρι Μακόννεν, γενομένην μετὰ περισσῆς μεγαλοπρεπείας καὶ πομπῶδους ἐθιμοτυπίας, αἵτινες διακρίνουσιν ἐν γένει τὰς πανηγυρικὰς αἰθιοπικὰς τελετάς. Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορίας ἐπίθεσιν τοῦ βασιλικοῦ στέμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ διαδόχου καὶ τὰς ἐπακολουθησάσας προσφωνήσεις καὶ εὐχὰς τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου τῆς Ἀβυσσηνιακῆς Ἐκκλησίας, ὁ πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος μητροπολίτης Ἀξώμης προσελθὼν πρὸς τὸν νέον βασιλέα ἠυλόγησεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς στέψεως ὁ σεβ. Ἀξώμης ἐπισκεφθεὶς τὸν αἰθιοπικὸν ναὸν τῆς ἀγ. Τριάδος ἐγένετο δεκτὸς μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ ὑπὸ τοῦ αἰθιοπικοῦ κλήρου. Θυμιάσας καὶ εὐλογῆσας τὸ συναθροισθὲν πλῆθος, καὶ δεηθεὶς πρὸ τῆς Ἀγίας Τριπλέξης ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου, τῶν Βασιλέων καὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, προσεφώνησεν εἰτα τὰ πλῆθη, ὁ δ' ἡγούμενος ἀπαντῶν ἐξεδήλωσε, σὺν ἄλλοις, τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν διότι διὰ τοῦ ἁγίου Φρουμεντίου καὶ ἄλλων ἱεραρχῶν διέδωκε καὶ ἐστερέωσε τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, ἐπεῖπε δὲ οἱ, ἐὰν σήμερον ὑφίσταται διαφορὰ μεταξὺ τῶν

ὀρθοδόξων καὶ τῶν αἰθιόπων, αὐτὴ δέον νὰ καταλογισθῇ εἰς τὰς μακρὰς τῶν χρόνων καὶ τῶν τόπων ἀποστάσεις.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκ Βελιγραδίου ἀνεκινώθη διὰ τὴν Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἀπεπεράτωσε τὴν σύνταξιν τοῦ καταστατικοῦ χάριτος τῆς Αὐτοκεφαλίου Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὰς ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτεῖαις καὶ τῷ Καναδᾷ ὀρθοδόξους Σερβικὰς Ἐκκλησίας, ὑπάγουσα αὐτὰς ὑπὸ δύο ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι θὰ διορισθοῦν ἐκ Βελιγραδίου, ὁ εἰς διὰ τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας καὶ ὁ ἕτερος διὰ τὸν Καναδαν.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 3167 ἐ. ε. ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐρνος Νεοχωρίου Μεσολογγίου δρχ. 3707. — Μητροπολίτης Δημητριάδος 1500. — Μητροπολίτης Ἀρτης 6375. — Μητροπολίτης Κεφαλληνίας 16955,45. — Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπος Μετσόβου 625. — Ἱερὰ Μονὴ Χρυσοποδαριωτίσσης 300. — Δημ. Σχολὴ Λιθακίων 51,50. — Μητροπολις Θήρας 500. — Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης 500. — Μητροπολίτης Καρδαμύλων 500. — Μητροπολίτης Ναυπακτίας 3951. — Ἐν ὅλῳ δρχ. 34,964,95.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κωνστ. Α. Παπαδημητρίου Καθηγητοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς καὶ τοῦ Μουσικοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν, Μελωδικαὶ ἀσκήσεις βυζαντινῆς μουσικῆς. Πρακτικὴ μέθοδος πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, τῶν Διδασκαλείων καὶ τῶν Ὁδείων καὶ παντὸς φιλομούσου. Ἀθῆναι 1928. Ἡ ἐκδοσις τῆς μεθόδου ταύτης, καθ' ἣ αὐτὸς λέγει προλογιζόμενος ὁ σ., ὀφείλεται τὸ μὲν εἰς τὸ ἀκατάλληλον τῆς γνωστῆς «Κρητίδος» τοῦ Φωκαεῶς διὰ τὴν σύγχρονον διδασκαλίαν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, τὸ δὲ εἰς τὸ ὅτι αἱ προσπαθήσασαι ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτὴν νεώτεραι μουσικαὶ μέθοδοι δὲν ἔλυσαν τὸ ζήτημα τῆς μεθοδικῆς διδασκαλίας τοῦ πρακτικοῦ μέρους τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἡ προτεινομένη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἔργου τούτου μέθοδος, ἀπόσταγμα μακρᾶς πείρας καὶ εὐδοκιμωτάτης διδασκαλίας τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, περιέχει σύστημα μεθοδικῆς σειρᾶς γυμνασμάτων χωρῶντων ἐκ τῶν ἀπλουστερῶν εἰς τὰ δυσκολώτερα, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι ἐφαρμοζομένη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς θὰ ἀποδώσῃ τοῦς τε ὑπὸ τοῦ σ. καὶ τοῦς ὑπ' ἡμῶν προσδοκωμένους καρπούς.

Παναγιώτου Ν. Τρεμπέλα, Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ. Ἀθῆναι, 1928. Ἐκδοσις «Ζωῆς». Πάν περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔργον, εἴτε παλαιόν, εἴτε νεώτερον, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπόπειρα ἀπαντήσεως εἰς τὸ ὑπ' Αὐτοῦ Ἐκεῖνον τεθεὶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους ἐρώτημα: «τίνα με λέγουσιν οἱ ἀνθρώποι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;» Καὶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα τοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἀπολογητικῶν καὶ θεολογικῶν ἔργων γνωστοῦ συγγραφέως ἀποτελεῖ μίαν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἐξ ἀφορμῆς τῶν μεταπολεμικῶν θεωριῶν, αἰτινες καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἀφῆκαν ἀπρόσβλητον, «ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὡς λέγει ὁ σ., τοῦ νὰ ὑποβοηθῶμεν κατὰ τὰς ἀσθενεῖς ἡμῶν δυνάμεις τοὺς δυστάζοντας ἀκόμη καὶ κυμαίνοντας καὶ μὴ ἐδραιωθέντας εἰς φρόνημα σταθερὸν περὶ τοῦ Ἰησοῦ». Τὸ ἔργον, διηρημένον εἰς μέρη τρία, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πραγματεύεται περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἱστορεῖ τὸν «Ἰησοῦν τῆς ἱστορίας» καὶ διὰ τοῦ τρίτου ἐρευνᾷ τὰ τεκμήρια τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ. Κατὰ ταῦτα, ἡ μέθοδος τοῦ ἔργου εἶνε κυρίως ἱστοριοκριτικὴ, ἀπόπειρα δηλ. γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς ἱστορίας διὰ τῆς ἐρεῦνης τῶν ἱστορικῶν τεκμηρίων καὶ δεδομένων. Τὸ

σύγγραμμα εἶνε προῖον φιλοπόνου ἐρεῦνης καὶ εὐσεβείας πλουσίας, συνιστᾶται δὲ οὐ μόνον πρὸς τοὺς ἡδὴ ἐμπεδον κεκτημένους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀλλὰ μάλιστα πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε κλονομένους καὶ ἀμφιβάλλοντας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαβρύτοις Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Θεοδώρων προκηρύττει διὰ τὴν 21ην Ὀκτωβρίου ἐ. ε. ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Κερτζῆς λειβάδιον τῆς Μονῆς «Λαγκάδα». Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Καλαβρύτοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δημητρίου Νίκα συμπαραντότος καὶ ἐνδὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, 10—12 π. μ. Οἱ ἐν γένει ὅροι ὑποχρεώσεων εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς διὰ οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγιλοκάστρῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Παντοκράτορος διακηρύττει διὰ τοθεσίης μείζονος προσφορᾶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν τριῶν οἰκοπέδων μεθ' ἐνὸς ξυλίνου οἰκίσκου κειμένων ἐν Ἀγγιλοκάστρῳ βάσει τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῶν δοθεισῶν προσφορῶν καὶ ὑπὸ τοῦς δρους τοὺς ἀναγραφόμενους ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 204 π. ε. διακηρύξει ἡμῶν, ὡς καὶ τοῦ δρου διὰ τὸ τελευταῖος πλειοδότης δύναται νὰ αἰτήσῃται παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου τὴν καταβολὴν τοῦ ἡμίσεως τιμήματος κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου τοῦ δὲ ἑτέρου ἡμίσεως ἐντὸς προθεσμίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν με νόμιμον τόκον, ὡς πρώτη ὑποθήκη τοῦ ἐκποιουμένου κτήματος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰτωλικῷ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰτωλικοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀκαριανίας τὴν 16ην Σεπτεμβρίου ἐ. ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει διὰ τὴν 4ην Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1928, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ Κοινότητος Δαυλείας ἐκτίθεται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν οἱ ἐν φέσει «Ὀπίσω Μύλος» περιφερείας Δαυλείας δύο [2] ἐρειπωμένοι ὑδρόμυλοι τῆς Μονῆς, μετὰ τῆς νομῆς τοῦ ὕδατος αὐτῶν, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς δρους καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ τελευταίου πλειοδότου. 1] Ὡς ἐγγύησις δημοπρασίας ὀρίζονται δραχ. 4 000, ἡ δὲ πρώτη προσφορὰ ἔσται ἡ ἀπὸ τοῦ συνταχθεσμένου παρὰ τῶν ἐμπειρογνομῶνων πρωτοκόλλου ἐκτιμήσεως. 2] Πᾶς πλειοδότης δέον νὰ ἔχῃ ἀξίωχρον ἐγγυητὴν καὶ καταθέσῃ κτηματοσημείωσιν καὶ οἱ δύο δὲ οὗτοι, τελευταῖος πλειοδότης καὶ ἐγγυητής, ὑπόκεινται ἀλληλεγγύως εἰς τὴν ἐθύνην τῶν ἀναληφθησομένων ὀρων συγγραφῆς καὶ τὴν κανονικὴν ἐκτέλεσίν των. Περισσότερων λεπτομερειῶν θὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοπρασίας κατατεθειμένης συγγραφῆς ὀρων ὑποχρεώσεων, πρωτοκόλλου ἐκτιμήσεως ἐμπειρογνομῶνων, καὶ λεπτομεροῦς σχεδιαγράμματος ἐκποιουμένων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
Ἀρσινουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Τίμημα ἑτησίας ἐγγραφῆς
Ἔστω Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ἐδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὁδὸς Σταδίου 41 Ἀθῆναι